НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

11 - 17 травня 2004
№ 17 (28)

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

ТАК - ДОБРОБУТУ! НІ - ДИКТАТУРІ!

Під таким гаслом 1-го травня біля стін Святої Софії київська міська та обласна організації Конгресу Українських Націоналістів провели акцію протесту проти політики антинародного режиму Кучми-Януковича.

Виступаючі - голова Голосіївської районної організації КУН м. Києва професор Ю. Манько, голова Київської міської організації Конгресу Є. Лупаков, редактор часопису „Нація і держава” М. Гук та інші засудили злочинні дії олігархічно-кланової корумпованої влади, яка довела до зубожіння мільйони наших співгромадян, та закликали до широкого народного наступу за свої права, за соціальну справедливість і гідне життя.

Резолюція учасників мітингу містить вимоги: негайно розглянути і прийняти підготовлений фракцією “Наша Україна” законопроект „Про термінові заходи з розподілу прихованих доходів державного бюджету України 2004 року” та спрямувати ці кошти на підвищення пенсій, зарплат вчителям, лікарям, науковцям, студентських стипендій, на вирішення інших соціальних проблем; денонсувати угоду про вступ України до т.зв. ЄЕП; припинити нищення Збройних сил України; розслідувати та покарати винних у масових порушеннях чинного законодавства під час виборів міського голови Мукачевого.

Конгрес-інформ

Зі святом Вас, дорогі Матері!

Свято матері має для нас, українців, триєдину сутність: Мати Богородиця, Мати Вітчизна і рідна Ненька.

До цього дня ми приходимо, як до причастя, засвідчуючи невгасиму віру у заступництво Матері Божої, надію на оновлення України і любов до мами, яка дарувала життя.

Преклонімо коліно перед Українкою, жінкою-матір’ю - красивою, гордою, невтомною трудівницею, чиї руки знімали жар з чола пораненого повстанця, піднімали до життя спопелілу після війн землю, вмивали її гіркою сльозою і засівали новим життям в надії на щасливу долю дітей. Це на її плечі ліг увесь тягар негараздів. Це вона мужньо долає усі труднощі сьогодення тут, в Україні або поза межами рідної землі - гнана недолугою політикою антиукраїнської влади. Вірмо у краще майбутнє!

Мати – Україно! Від тебе ми черпаємо силу і наснагу в боротьбі з ворогами твоїми. Але коли ти кличеш нас до чину і обов’язку, ми подумки линемо до тієї, яка благословила на світ, чия молитва врятує і захистить. Хай святиться ім’я Ваше, рідна Нене!

Зі святом, дорогі Матері! Хай береже Вас Матінка Божа! Доземний Вам уклін і многая літ.

З повагою,

Олексій Івченко,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

Часопис „Нація і держава” включено до переліку передплатних періодичних видань цього року. Газету можна отримувати з липня 2004 р., передплативши її у будь-якому відділенні „Укрпошти”.

Наш передплатний індекс – 09715

Залишається в силі і редакційна передплата.

Редакція

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

Дай, Боже, щастя, пане редакторе!

Наше село вже охопив передвиборчий ажіотаж. У “Гайд-парку” коло сільради говорять усе - без жодної самоцензури.

- Більшовики висунули Януковича. А він два рази сидів! Ото буде мати авторитет держава, в якій президент - колишній зек!

- Після кучмівського гірший авторитет навряд чи може бути.

- Як не може бути? А лукашенківський! До слова, Янукович за походженням - земляк Лукашенка.

- Цікаво, коли він переможе, то яку посаду дасть іншим зекам - Медведчуку, Рабиновичу?

- Мандела теж був зеком, а потім став президентом.

- Що ти рівняєш брукву з ковбасою! Мандела, як Левко Лук’яненко, був політичним, за національні права негрів терпів, а ті сиділи за бандитизм або злодійство.

- Ну, якби у нас злодійство бралося до уваги, то невідомо, хто й державою керував би. От побачите, що Лазаренко розповість про Кучму.

- Жди, псе, ніж кобила здохне. Говорять, що американці з згоду Кучми більше не висуватися і не втручатися у вибори накажуть дати йому і його грошам спокій. Нібито про це його зять Пінчук уже домовився.

- І ви вірите, що Кучма не пхатиметься до виборів? Навіть якщо й не буде особисто, то це робитимуть його люди. Бо нова влада може американців і не послухати. А кучмівцям-олігархам є що втрачати. То як вони допустять до влади чесних людей. Аби все втратити?!

- Вони теж гризуться, як шакали. Я чув, що Медведчук з Януковичем якось посварилися, і Янукович дав адміністраторові в писок. А в нього рука, як у Кличків, і він уміє бити морду, бо пройшов науку у виправній колонії. Тому Медведчук буде робити ставку на Мороза, може, не так, щоб той виграв, як, щоб Янукович програв.

- Кажуть, що, аби виграти президентство, треба потратити, принаймні, 100 мільйонів доларів. Де Мороз візьме такі гроші?

- Чогось же він ходив до Медведчука і потім голосував разом з олігархами і комуняками. Соціал-демократи і соціалісти - браття. Вони й у 1918-20 рр. погубили Україну своїм соціалізмом.

- А Пілсудський казав, що на потягу соціалізму доїхав до станції Польща, тобто здобув її самостійність, і плюнув на соціалізм.

- Нащо вам Мандели і Пілсудського - голосуйте за Ющенка. То наш чоловік, уболіває за Україну і за “маленького українця”.

На тому й розійшлися. Звісно - до наступного вечора.

З пошануванням

Гринь Волохатий

НА БАРИКАДАХ

Люди України, почуйте нас

Повернулися з Києва переповнені враженнями. Вдихнули свіжого гірського повітря. Привітали нас розквітлі за час нашої відсутності алича й вишня. „Христос Воскрес! А звідки це ви?” – привіталися до нас односельці. „Воістину Воскрес! А їздили до Києва, порядок робити у Верховній Раді!” У відповідь: „А там порядку не було й не буде. Бачиш, як бандюги розперезалися в Мукачеві, а наші нардепи самі себе не годні оборонити, що вже за нас казати!” Хочу захистити наших депутатів, але мені затуляють рота не дуже красним слівцем. І я замовкаю, бо навіть я, яка ніколи в житті не лізла в кишеню за словом, яка, як каже мій улюблений зять: „Наша мама з тих, хто дріт пряде і пальці не слинить, і цвик-сотка вилітає” (цвик – це гвіздок), знаю, що це таки так. Таке ж воно там зібралося не дуже хвацьке та не дуже розумне. Або ж розумне та хвацьке, та тільки для себе. А наші п. Ющенко і п. Юлечка не годні кожному до голови свого розуму накласти!

Чи перевелися в Україні порядні, чесні й шляхетні люди? Чи так збайдужів наш народ, що йому однаково, хто ним керує? Чи так збіднів, що за мізер може обирати негідників над собою?

Стояли ми з Іриною біля огорожі, що попід Верховною Радою, біля нас - жіноцтво - і з нашої делегації, і зовсім незнайоме, але таке ж голосне та відважне! І ми вкупі вирішували, а що ж ще сказати на адресу Верховної Ради і її парламентарів, які або виходили надвір подивитися, або показували свої обличчя у вікна. Правда, в п. Задорожного обличчя майже не було видко, усе вікно зайняло черево. Махом формувалися в голові нові гасла. Глипнув на нас оком з вікна п. Гавриш. І вилетіло з уст: „Гавриш – Іуда!”. А далі: „Ю-щен-ко! Ю-щен-ко!” Потім звичне: ”Кучму геть!” – але ж він у нас трохи недочуває! - Мороз – схаменися!” – кричимо, може, почує. В однієї з жінок виривається: „Віктор, Юля – перемога!” Підхоплюємо, скандуємо до хрипоти. Біля нашої групки всі представники ЗМІ, які є під Верховною Радою, - з камерами, фотоапаратами. Спадає на думку: „Свободу вільній пресі!”

Люди України, почуйте нас! Любі наші краяни! Ми кричимо до хрипоти не для тих можновладців, які засіли за мурованими стінами під охороною міліціянтів, вони нас однак не чують. Бо якби чули, то хіба б ратифікували отой закон про ЄЕП і Керченську протоку? Ми кричимо до Вас, наші краяни. Висловлюємо своє ставлення до нардепів, а дуже хочемо, щоб почули це Ви, дорогі українці. Щоб гасло „Комуняку - на гілляку!”, „СДПУопівську зів’ялу троянду - на смітник!” не розчинилося у повітрі, а відгукнулося у ваших душах!

Весь час біля нас наші друзі з блоку „Наша Україна” - п. О. Івченко, п. І. Заєць, п. Є. Гірник.

Того дня встигла забігти до книгарні, що неподалік Верховної Ради і подивувалася, що Кучмина „Україна не Росія” за об’ємом майже така, як «Афоризми українських класиків», а ціна - 62 і 30 грн. відповідно, а щодо змісту ... Але про це пізніше, най ще вистоїть в голові, поки город попораю. Хоч у простої гуцулки з Карпат його не так вже й багато, але ж на одні мої руки...

Антоніна Спільна,
селище Кути, Косівщина

ВІЙНА З ЮЩЕНКОМ - ВІЙНА З УКРАЇНОЮ

Провладні телеканали і газети наввипередки коментують зафіксоване соціологами певне падіння рейтингу Віктора Ющенка та деяке піднесення рейтингу Віктора Януковича. На цій підставі штатні аналітики цих ЗМІ пророкують лідеру “Нашої України” неминучу поразку на майбутніх президентських виборах. Мовляв, Янукович узяв на озброєння гасло “Не словом, а ділом”, підвищує пенсії, зарплати, дбає про економічне зростання, а Ющенко тільки заважає цим благородним справам. Мовляв, народ добре бачить, що хто робить.

Народ справді бачить, хто що робить. І народ (точніше, певна його частина) починає боятися. Оживають страхи і рефлекси совєтських часів, коли правду говорили тільки у розмовах на кухні за чаркою, а потім ішли на партійні збори і клялися у вірності черговому вождеві. Особливо діють совєтські рефлекси на Півдні та Сході держави. Тамтешні мешканці не те що якомусь соціологові, котрий прийшов із вулиці і невідомо кому служить, а рідній тещі навряд чи говорять правду про свої уподобання. І навіть у Центральній Україні по селах, по маленьких містечках соціологічні дані перестали бути репрезентативними. Люди бояться, відтак і довіра до влади у вислідах соціологічних опитувань більша, ніж насправді, і підтримка владних кандидатів вища, аніж у глибині душі. Тому, говорячи про “зростання” Януковича і “падіння” Ющенка, треба мати на увазі саме це.

Але досить поставити питання інакше – і ми побачимо реальні настрої виборців, не спотворені страхом сказати щось “не те” про Кучму чи Януковича. Скажімо, у середині квітня були оприлюднені результати соціологічного опитування, проведеного Донецьким інформаційно-аналітичним центром. Респондентам запропонували відповісти: ”Як, на вашу думку, пройдуть президентські вибори 2004 року?”. 44% опитаних впевнені, що майбутня виборча кампанія пройде з серйозними порушеннями. Вірять у перспективу чесних та прозорих виборів 7% опитаних. Ось міра довіри до Януковича і його команди у “рідному Донецьку”: 7% .

І все ж таки деяке зростання кількості прихильників Януковича та зменшення числа тих, хто схилявся проголосувати за Ющенка, є фактом. Це відбувається не тому, що уряд має якісь грандіозні економічні успіхи чи Янукович достукався до серця кожного українського громадянина. Просто на великі групи політично невизначеного люду почала впливати тотальна і брутальна владна пропаганда, яка в негативному світлі виставляє не тільки все українське, а і все загальнодемократичне, християнське, людяне і людське. І навпаки – ця пропаганда, складовою якої стали і нескінченні російські “мочиловки” на телебаченні, і блатні “романси” на “радіошансонах”, і різноманітні “сердючки” з “кроликами”, і спроби реанімації совєтських фільмів та пісень, і, зрештою, весь неосталінський стиль діяльності обох “футбольних” партій. Наслідок: деморалізація частини суспільства, настрої на взірець “нема прийому проти лома”, побоювання: “хай уже Янукович, бо ж є й гірші за нього” і так далі. Інакше кажучи, влада свідомо грає на “опускання” пересічного українського громадянина до рівня затурканого зека, на пониження міжнародного авторитету країни, на руйнацію української культури (думаєте, випадково вітчизняне книговидання наприкінці минулого року знову затиснене податками так, що вже майже й не ворушиться?).

Проте, як свідчить історія, успіхи окупаційних режимів (а саме так і поводиться наразі чинна в Україні влада) завжди є тимчасовими. Проти цих режимів постають не тільки залякані ними, а й частина їхніх прибічників. Отож, досить сильного удару у відповідь – і антиукраїнський режим розколеться на друзки.

Сергій Дехтеренко

ЗАГИНУТИ РАЗОМ З РОСІЄЮ?

Наші сусіди - поляки, угорці, чехи, словаки, а також естонці, латиші, литовці святкують вступ своїх країн до родини європейських націй. А нас знову затягли до єдиної Азії. Тепер, всупереч обіцянкам кучмістів-комуністів, чекатимемо не золотих гір, а вибухів житлових будинків, автобусів, метро, бо ми нині перебуваємо в єдиному терористичному просторі Москви.

Слід чекати падіння життєвого рівня, безробіття, наступу російських олігархів разом з їхньою п’ятою колонною в Україні на інтереси українських трудівників, банкрутств українських підприємств. Але й це ще не все. Там, куди керівна верхівка зрадників і запроданців затягла український народ, немає історичної перспективи. Все це неминуче єепнеться. Ми теж маємо значні шанси єепнутися разом з Росією, якщо найближчим часом не вислизнемо з цієї пастки.

Днями в Москві стався скандал. В одній з російських газет було оприлюднено конфіденційну доповідь американського аналітичного центру, близького до ЦРУ США. Доповідь подає перспективи Російської Федерації на період до 2015-2020 року. На думку американських дослідників, до цієї дати Російська Федерація як держава має припинити своє існування і поділитися на 6-8 держав. На нашу думку, вірогідніше на 7, бо саме стільки федеральних округів є нині в Росії. Американці доволі переконливо і аргументовано обґрунтували свою позицію. Адже економіка Росії - то є економіка труби - газової та нафтової. Газові та нафтові родовища в цій країні розташовані за межами російських етнічних територій. Справжні господарі цих енергоносіїв за свої багатства не мають нічого, крім понівеченого довкілля, все забирає Москва.

Відійшовши від московської імперії, ці території могли б стати справжнім „Кувейтом”, себто влаштувати собі заможне, цивілізоване життя замість злиднів. Крім того, у найближчі роки населення Росії скоротиться на 17-20 млн. осіб і буде меншим за населення Японії, а утримувати ця купка росіян повинна буде величезну країну. Не просто утримувати, а протистояти Китаю з його 1,5 млрд. людності та ісламському світові з його демографічним вибухом. Вже зараз Росія не здатна зупинити потік китайців, в’єтнамців, індусів, пакистанців, арабів, що переселюються на її землі. У ЄЕПі ця, поки що суто російська проблема стане і нашою, українською проблемою.

Цікаво, що 71% росіян, як свідчать соціологічні опитування, поділяють думку американських експертів щодо можливого розпаду країни. Ніякий Путін і ніяка диктатура КДБ від цього не врятують. Наразі Путін лише „підморозив”, законсервував кричущі російські проблеми, а не розв’язав їх.

Американці наголосили не тільки на кількісному скороченні російської нації, але й на її якісному занепаді. Масовий алкоголізм, наркоманія, злидні, аморальність, агресивність – все це не віщує Росії нічого доброго. Крім того, Росія намагається грати світову роль в міжнародній політиці, не маючи для цього відповідних сил і можливостей, що теж її дестабілізує. Стає агресивнішим російський шовінізм і расизм, національна нетерпимість в Росії, що для багатонаціональної країни є смертельно небезпечним.

Незважаючи на зовнішню пиху і намагання виглядати могутньою, Росія, як Туреччина в XIX ст., є „хворою людиною” світу. Її розпад – питання часу. Але розпад такої держави неминуче супроводжуватиметься громадянськими війнами, етнічною різаниною, всілякими катастрофами, що можуть заторкнути не лише її. Коли потопає величезний корабель, люди, намагаючись врятуватися, відпливають від нього якомога далі, щоб не потрапити у вир, що утворюється на місці загибелі судна і затягує всіх у глибину. Естонці, латиші, литовці так і зробили. А режим Кучми-Медведчука-Януковича-Азарова разом з усілякими „гавришами” прирікає нас на загибель разом з Росією... Але жоден режим не здатен завадити народові, що бере свою долю у власні руки!

Мирослав Плай

„ДОНЕЦЬКІ” ВИЖЕНУТЬ МАРЧУКА?

Знову палають сховища боєприпасів, вибухають набої, міни, ракети, бомби. На цей раз у районі міста Мелітополя. Є жертви...

Режим Кучми-Януковича-Медведчука ще раз продемонстрував свою нездатність створити міцну оборону України, боєздатне військо, яке стало б надійним щитом Батьківщини. Не лише не здатен, а й не хоче зміцнювати Збройні сили, бо найбільше боїться внутрішнього „ворога” – українського народу, саме тому сформовано поліцейську державу, де міліція і всілякі спецструктури, націлені на захист владної верхівки, майже удвічі кількісно перевищують армію. Щойно відгриміли вибухи на теренах Запорізької області, ще навіть не проведено розслідування, а різні угруповання нинішньої влади почали змагатися за посаду міністра оборони. Справді, посада дуже важлива, над усе в період президентських виборів. Це добре розуміють вожді СДПУ(о), недаремно ж вони призначили військовим міністром свою людину, але ще краще це розуміють „донецькі”, великі майстри і знавці силового чинника.

Тому після пожежі у сховищах боєприпасів „донецький” генеральний прокурор Васильєв негайно розпочав кримінальні справи проти керівництва міністерства оборони України. „Донецьким” дуже потрібна „донецька” людина на чолі цього ключового міністерства. Якщо вони отримають це крісло, їхній вплив на всі сфери політичного життя та адміністративного правління нечувано зросте, а Кучма до 31 жовтня (дня виборів) 2004 року стане більш чи менш почесним політичним „в’язнем” „донецьких”. Та й взагалі можливі різні несподіванки. Крім того, значно знеціняться тонкі політтехнології Адміністрації Президента та її керманича. Бо військо, навіть у такому жалюгідному стані, - то є сила. Чого варті всілякі „орли” з поліцейських структур проти війська? Радянський маршал Жуков у 1953 році наочно продемонстрував, що таке армія, коли МГБ і МВД СРСР було просто розмазане по стіні, а їхній „куратор” Лаврентій отримав кулю.

Отже, днями розпочнеться тиха, кулуарна, але від того не менш жорстока бійка за посаду міністра оборони. Багато залежатиме від настрою Кучми, чи захоче він віддати себе під не дуже почесну „варту” „донецьких”? Якщо це станеться, то хитра політична схема президентських виборів Мороз-Медведчук - лусне. Тоді „об’єднаним” треба буде начуватися і морально готувати себе до значних особистих неприємностей, проте формально цілком законних. Як казав диктатор Іспанії генералісимус Франко: „Друзям усе, ворогам – закон”.

Битва за посаду міністра оборони в контексті президентських виборів є справді стратегічною битвою, що значною мірою вже зараз визначить характер і перебіг виборчої кампанії.

Але як одним, так і другим військо потрібне тільки як об’єкт політиканських оборудок, а не як основа стабільності й непорушності Української самостійної соборної держави, її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності кордонів. Могутнє українське військо потрібне лише патріотам своєї країни. Тільки президент-патріот буде гідним Верховним Головнокомандувачем Збройних сил України, а самі Збройні сили стануть школою українського патріотизму, відданості й служіння нації і державі.

„Донецькі” і „об’єднані” не враховують, що в нашій країні є ще один дуже важливий суб’єкт політики: український народ. Він, озброєний національною ідеєю, переможе!

Микола Чорноморенко

НЕ ВІРИТИ СВОЇМ ОЧАМ -
ЗАКЛИКАЄ УКРАЇНЦІВ УРЯД ЯНУКОВИЧА

Прийшов іспанець додому, а жінка в обіймах коханця. Відштовхнула його, палко кинулася на шию чоловікові і каже:
- Педро! Невже ти віриш своїм очам, а не мені?!
(Французький анекдот XVIII століття)

Нинішня політико-економічна ситуація в Україні нагадує сюжет цього старезного анекдоту. Прем'єр Янукович щодня і де тільки може розповідає про грандіозні успіхи країни в економіці. Вони оспівуються і тиражуються всіма провладними ЗМІ, аж до дрібномістечкових. Недавно дрогобичани могли прочитати такий пасаж: "...всі зобов'язання, які він (Кабінет Міністрів) брав на себе на 2003 рік, не лише стовідсотково виконані, що, до речі, сталося вперше, але багато чого взагалі здійснено на випередження. Діставши потужний імпульс, на якісно новий рівень вийшов економічний розвиток країни. Небаченими темпами зростало промислове виробництво. Удвічі проти передбачуваного збільшився і склав 9,3% приріст валового внутрішнього продукту".

Так колись писали радянські газети, насамперед офіціози "Правда" й "Известия", а громадяни, стоячи в безконечних чергах, саркастично перемовлялися: "Це правда?" - "Ні, „звєстія".

Ми живемо в умовах ринку, і саме він, а не ЗМІ, є барометром економіки. А на ринку за рік правління уряду Януковича все значно подорожчало: хліб, мука, крупи, олія, цукор і т.д. Невпинно зростають тарифи: на квартплату, воду, опалення, транспорт тощо. Протестують мешканці Києва, Одеси, Сум, Черкас та інших міст, страйкують учителі, голодують чорнобильці, пікетують пенсіонери. З урахуванням нинішніх цін прожитковий мінімум мав би становити не 362 грн., а суму, принаймні еквівалентну 100 дол. Уряд, спираючись на свою "коаліцію'' у ВР, поспішно домігся ухвалення бюджету-2004, в якому треба було б зробити щонайменше 1400 змін. Дечого народ домігся: зняли ПДВ на памперси. А ось мінімальна зарплата, замість проголосованих 237, становить 205 грн., пенсія нараховується відносно середньої зарплати 306, а не 376 грн. То де ж ті успіхи, коли уряд так знущається з найбідніших людей? Українська книжка знову

обкладається податком. Від цього певним силам подвійна користь: і український книгодрук загине, і якийсь прибуток принесе. А чим пояснити різке скорочення Збройних сил України?

Блок "Наша Україна" та її лідер Віктор Ющенко намагаються не лише розкрити маніпуляції влади, але й вплинути на ситуацію. Якщо справді економіка досягла таких успіхів, як про це говорять урядовці і провладні ЗМІ, то куди діваються зароблені кошти? А де 10 млрд. грн. Їх заощаджують на президентські вибори чи на те, щоб за місяць-два перед виборами підняти зарплату і тим продемонструвати ще більш "небачені" темпи зростання, а заодно "турботу влади про народ"?

"Наша Україна" вимагає "розсекретити" ці кошти, зробити зміни в бюджеті, піднести мінімальну зарплату до 240 грн., збільшити пенсії на 30% тощо.

За межами України працюють 7 млн. українських громадян. Якщо припустити, що кожен із них присилає чи привозить бодай 1 тисячу доларів на рік, то це в сумі становить 7 млрд. дол. - дві третини річного бюджету нашої країни. Насправді ж ця сума значно більша. На цьому й тримаються мільйони українських сімей, а не на досягненнях економіки під керівництвом Кучми та його теперішніх Прем'єр-міністра і голови адміністрації, якого, до слова, звинувачують у вивезенні з України в офшори майже мільярда доларів.

Піднесення добробуту, надійний соціальний захист, правопорядок, національні інтереси не забезпечить жодна "конституційна реформа" доки до влади не прийдуть порядні, патріотичні , професійно підготовлені люди. Ніяка пропаганда не зробить з чорного біле.

Українці вже набули політичного досвіду і в змозі відрізнити брехню від правди. Люди хочуть працювати і нормально жити.

Прес-служба представництва

Десятки провінційних газет, що спеціалізувалися на оспівуванні СДПУ(о), раптом почали возвеличувати... Олександра Мороза як найкращого можливого Президента України, висвітлювати „президентські переваги" останнього над В. Ющенком. Деякі мудрагелі навіть прозоро натякають, що лідерові „Нашої України" доведеться на виборах змагатися аж ніяк не з єдиним кандидатом від влади, а саме з Морозом... Таким чином СДПУ (о) дещо відкриває зі своїх найближчих планів та підступних задумів.

МОРОЗ / МЕДВЕДЧУК ? ПРОТИ ЮЩЕНКА

Так звана „конституційна реформа", від якої Медведчук не відмовився й після її провалу, покликана послабити позиції майбутнього Президента України і максимально посилити майбутнього Прем'єр-міністра. Що міг пообіцяти Медведчук Морозові? Напевно, президентське крісло за умови „нейтралізації" Ющенка. Але Медведчук не страждає на безкорисливість. Постає питання, а що міг Мороз у свою чергу пообіцяти Медведчукові? Напевно, крісло №2, себто прем'єрство. То що ж отримають українці, проголосувавши на президентських виборах за Мороза? Вони отримають дуже слабкого Мороза і дуже сильного Медведчука, який буде реально керувати Україною. Отже, за умов, що склалися, голосувати за Мороза означає голосувати за Медведчука. Нинішня влада довго лякала нас можливою диктатурою, якщо в жовтні 2004 р. переможе сильний президент, «забуваючи», що часто-густо в історії людства диктатуру встановлювали як раз сильні прем'єри за слабкого президента. Згадаймо прем'єра (канцлера) Гітлера за президента Гінденбурга, прем'єра Муссоліні за президента (короля) Віктора-Емануїла, прем'єра Сталіна (голови Ради міністрів) за президента (голови Президії Верховної Ради СССР) Калініна. Отож, матимемо прем'єра Медведчука за президента Мороза... Мороз зараз відчайдушно грає, як азартний і авантюрний гравець, напевно, розраховуючи переграти Медведчука. Ну то дай, Боже, нашому теляті та й вовка з'їсти...

Сьогодні Мороз і Медведчук – політичний тандем, це політичні брати-близнюки.

Медведчука можна зрозуміти. Прихід до влади Януковича не віщує йому нічого доброго. Але Мороз – потужний таран не стільки проти Януковича, скільки проти Ющенка, перемога якого є катастрофою для Медведчука. Незважаючи на всю їхню політичну „хімію", Мороз і Медведчук страшенно бояться Ющенка. Звідси шалена пропаганда в офіційних і олігархічних (власне, це одне й те саме) ЗМІ проти справді народного кандидата. Яких тільки звинувачень не вішають на Ющенка: „нацист" – підла, нахабна, брехлива вигадка того, хто сам підпадає за своєю мораллю і переконаннями під це визначення, „націоналіст" – на жаль, ні; «проамериканський діяч» - це добра ознака, бо вороги Ющенка і України вже бояться використовувати в негативному контексті поняття „проукраїнський", щоб не викликати зайвих симпатій до народного кандидата. Проте навіть на сході і півдні України ця відверто геббельсівська пропаганда не дає гарантії успіху. Таким чином, Морозові і Медведчукові доведеться серйозно подумати, як „нейтралізувати" Ющенка.

Деякі „об'єднані" натякають, що з метою створення вигідного тла для Мороза, влада може навіть випустити на вибори Кучму, як своєрідне постраховисько.

Плани тих, хто хоче й далі керувати Україною на шкоду її народу, можуть бути якими завгодно зловісними. Отже, маємо бути пильними.

Богдан Степовий

ОБЕРЕЖНО: ПСЕВДОНАЦІОНАЛІЗМ!

Попри всі розмови у "респектабельній" та "ліберальній" пресі щодо застарілості та непопулярності націоналізму у сучасному світі, в Україні вже 15 років певні сили активно експлуатують і розробляють націоналістичну політичну нішу, створюючи імідж найпершого українського націоналіста такому собі Дмитрові Корчинському.

Не буду оцінювати внутрішньополітичну діяльність організації "Братство" на чолі з Корчинським чи його регулярні виступи на телеканалі "1+1" – це кожен читач може зробити самостійно. Як приклад, остання масштабна акція, запланована Корчинським, - його пропагандистський рейд на Європу, коли агітаційні групи "Братства" "без віз і закордонних паспортів пішим маршем підуть через всі столиці європейських держав", щоби у Брюсселі під стінами Європарламенту заявити про вимоги відкритого кордону з Євросоюзом, скасування європейських віз для українців та "відшкодування втрат і збитків, понесених Україною і українцями під час визволення Європи від фашизму".

На перший погляд, мета благородна – справді, об'єднана Європа відгороджується від нас, а мільйони етнічних українців поклали свої життя у війні проти нацизму. Але уважніше вчитаймося в мотивацію вимог "Братства", яку формулює Корчинський: "Європа завдячує визволенням від фашизму насамперед нам, українцям. І лише в другу чергу – росіянам та іншим народам Радянського Союзу… Уряди багатьох європейських країн... повинні платити пенсії нашим ветеранам... І нехай вони не плутають свою Другу світову з нашою Великою Вітчизняною".

Отож, йдеться про витончену антиукраїнську провокацію. Так, Україна віддала чимало життів під час минулої війни, але хіба для України це була справді "вітчизняна" війна, як в один голос стверджують Петро Симоненко, Леонід Кучма та Дмитро Корчинський? Не буду наводити довжелезний список історичних фактів, який засвідчує протилежне, скажу лише: під час війни з німецькими нацистами російська культура збагатилася десятками прекрасних, справді народних пісень, які висловлювали стан російської душі на цій страхітливій війні; а що ж співуча Україна? Невільницькі плачі та пісні вояків УПА зафіксувала українська народна душа в ту трагічну добу. Ніякого "героїчного визволення Європи" ця душа не помітила – насправді його і не було, а була російсько-більшовицька експансія. Один червонопрапорний тоталітаризм змінювався іншим; спершу у Бухенвальді був нацистський концтабір для "ворогів народу", потім – концтабір комуністичний.

Саме як зміну однієї тоталітарної окупації іншою й оцінюють "визволення" наші народи-сусіди. Оцінюють справедливо. І тому вимоги "Братства" Корчинського (від імені українського народу) будуть ними розцінені, як провокація і як плювок у душу кожного українського патріота, бо послугування сталінськими термінами "велика вітчизняна" і "визволяння Європи" (плюс зневажливе "ваша Друга світова") автоматично виключають з числа захисників України вояків Карпатської Січі, Української Повстанської Армії та всіх непідсовєтських воєнних формувань (а було ж чимало українців і в лавах європейського Опору, і в числі військ західних союзників). А от вояки НКВД можуть гордитися: вони-бо, за Корчинським, були "визволителями Європи".

А далі у тексті Корчинського рівень правдивості – як у його з Джагіровим "п'ятихвилинках ненависті": "Шарля де Голля не сприймали всерйоз навіть такі наївні політики, як Черчілль і Рузвельт. Істинну позицію Франції висловлював уряд Петена, якого справді підтримували маси і який активно допомагав Третьому рейху кувати перемогу". Якщо за це Корчинському битимуть пику французи, можна буде тільки аплодувати.

Отак Корчинський дозволяє собі знущатися з українців та зі здорового глузду. Але мова про інше: вказана акція, як й інші акції "Братства" та виступи його лідера, - це спроба певних залаштункових сил дискредитувати український націоналізм на міжнародній арені, адже цілком зрозуміло, що учасників маршу "Братства" ніхто до європейських країн не пустить, тим часом скандал на кордоні буде тиражований на шкоду Україні – мовляв, подивіться, які вони негідники, ці українці. Отож залишається ще раз застерегти: обережно, псевдонаціоналізм!

P.S. Якого саме розливу "націоналісти" Корчинського зайвий раз засвідчує subject послання електронною поштою про згадану акцію, де написано: «Штурм Европы!» Невже ФСБ не знає української мови?

Сергій Дехтеренко

ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ

Підводне каміння земельної реформи

Земля та надра – це власність усього народу України. А тому кожний громадянин України є власником певної її частки. Земельною реформою орну землю сільськогосподарського призначення розпайовували та роздавали у власність селянам, які працювали у колгоспах і радгоспах, та деяким іншим категоріям жителів села. Такий спрощений підхід до земельної реформи – грубе порушення Конституції, прав громадян України та здорового глузду. Не були враховані права на свою частку землі дітей, домогосподарок, інвалідів дитинства та деяких інших категорій жителів села, які згідно з законом України про земельну реформу не були визнані як такі, що мають право на землю. Усі вони та їхні нащадки приречені бути найманцями. Не будуть мати права на землю і громадяни, які переїдуть у село на постійне проживання. Тому сам підхід до земельної реформи є помилковим. Пропоную зробити так: орну землю сільськогосподарського призначення слід визнати власністю громадян (села, селища та відповідної ради) і періодично, скажімо, раз на 5 років перерозподіляти порівну між усіма дорослими членами громади, які постійно проживають і працюють на її території, без права постійної і успадкованої власності, купівлі та продажу. Земля має оброблятися особисто в кооперативі або здаватися в оренду. 2-5% земельного фонду громади слід залишати у власності громади на різні непередбачені обставини (стали повнолітніми діти, приїхали нові мешканці тощо) і здаватися в оренду на поповнення бюджету громади.

Якщо ж ще й дозволити на вільний продаж земельних паїв, на чому наполягають деякі недалекоглядні та непорядні депутати Верховної Ради та урядовці, то це призведе до того, що земля перестане бути власністю народу України, її скуплять заможні пройдисвіти. Це шлях до закріпачення селян. Цього не можна допустити.

Спочатку продадуть свої паї немічні та бідні пенсіонери, хворі та нужденні, недобропорядні батьки тощо, а що ж дістанеться дітям?

Люди добрі, схаменіться!

М. Мельниченко,
м. Херсон

СНІД ПОЖИРАЄ УКРАЇНУ

За даними Програми розвитку ООН (далі - ПРОООН) в Україні на сьогодні близько 250 000 українців живуть з ВІЛ/СНІДом (за даними ВООЗ від 400-600 тис., за даними МОЗ України - 60 319 чол.). Щодня близько 150-200 осіб в Україні інфікуються ВІЛ. За приблизними розрахунками близько 11 тис. жителів України померли від ВІЛ/СНІДу в 2001 році. Україна має найвищий показник поширення ВІЛ у віковій групі 15-49 років серед країн Європи.

Хотілося б запитати керівників Міністерства охорони здоров'я та освіти - де ж ви були раніше? ВІЛ - не та інфекція, що може протягом короткого часу уразити велику кількість людей. Чому програми боротьби зі СНІДом в Україні не ефективні? Що ви робили 15 років з моменту першої реєстрації ВІЛ-інфекції у громадянина колишньої УРСР?

Наведемо факти, оприлюднені Програмою розвитку ООН в Україні-2003.

Регіони

Починаючи з 1997 р. випадки інфікування ВІЛ реєструвалися на території усієї країни. Найбільш ураженими є південні та східні регіони - Донецька, Дніпропетровська, Одеська і Миколаївська області та Крим. Наприкінці 2002 р. тут нараховувалось 70% від усіх ВІЛ інфікованих осіб.

Західні регіони України, до яких належать вісім областей, залишаються найменш ураженими, кількість ВІЛ-позитивних жителів там становить лише 6%.

Очевидно, невелика кількість ВІЛ інфікованих українців серед населення західних регіонів пов'язана з більш високим рівнем культури та духовності.

Молодь та діти

Внаслідок багатьох соціальних та економічних причин епідемія ВІЛ набула найбільшого поширення серед молоді, що становить групу ризику. Відносно велика кількість інфікованих дітей віком до 12 років є наслідком передачі інфекції від матері до дитини.

Підраховано, що нині в Україні 40% інфікованих ВІЛ/СНІДом є жінки, дві третини з яких у віці 20-29 р. Фактично 60% ВІЛ-позитивних вагітних жінок молодші 25 р. Як наслідок, з 1999 р. зросла кількість інфікованих вагітних жінок і відповідно - кількість ВІЛ-позитивних дітей, 97% з яких народжені ВІЛ-позитивними матерями. 70% ВІЛ-позитивних дітей народжуються у соціально неблагополучних сім'ях. 20% - залишені на державне піклування та перебувають у дитячих будинках або медичних закладах. 85% батьків ВІЛ-позитивних дітей молодші 30 р. Жоден з цих дітей не має шансів на всиновлення. З 2000 р. кількість ВІЛ-позитивних дітей, які самі вживають наркотики, невпинно зростає.

Пані Довженко в публічних виступах наголошує на кількості дітей, котрих силами Міністерства з проблем сім'ї, дітей та молоді вдалося повернути до дитячих виховних закладів. Пані міністр не зовсім розуміє, що доки в державі не зменшиться рівень безробіття та не збільшиться рівень прибутків населення, боротьба за повернення дитини в суспільство буде лише війною з вітряками.

Зміна шляхів інфікування

Споживання ін'єкційних наркотиків залишається на першому місці серед шляхів передачі ВІЛ. Хоч з 1997 р. кількість наркоманів серед офіційно зареєстрованих ВІЛ-інфікованих українців зменшилась з 87 до 52%, проблема стає більш глобальною. Як тільки ВІЛ потрапляє у певну групу ризику, його неможливо ізолювати, а незахищені сексуальні стосунки відіграють вирішальну роль у передачі ВІЛ від ін'єкційних наркоманів до сексуальних партнерів. Дослідження, проведені у 2002 р. Українським Центром боротьби зі Снідом та ЮНЕЙДС в Одеській області, виявили, що 70% осіб, які інфікували своїх сексуальних партнерів, були споживачами ін'єкційних наркотиків.

Частка жінок, інфікованих шляхом гетеросексуальних стосунків, серед нових випадків ВІЛ-інфекції зросла з 25% у 1997 р. до 67%, що позначилося на поширенні інфекції серед вагітних і донорів крові.

Безробіття, низький рівень прибутків, "безоплатна", на словах, медицина змушують жінку йти на вулицю або братися за шприц для того, щоб забезпечити собі існування або "втекти" від реалій сьогодення.

Держава нас захищає?

Незважаючи на те, що держава гарантує добровільне конфіденційне тестування, кількість тестувань на ВІЛ в Україні зменшилась з 7,2 млн. у 1993 р. до 2-3 млн. на рік. Причини: високі ціни, обмежені можливості центрів для тестування, слабка проінформованість про такі послуги та недостатнє забезпечення тест-системами.

Національна програма тестування нині віддає перевагу тестуванню вагітних жінок та донорів крові, значно менше уваги приділяється споживачам ін'єкційних наркотиків і хворим на інфекції, що передаються статевим шляхом. Такий підхід може призвести до значного заниження чисельності нових випадків ВІЛ-інфекції. Контроль над поширенням ВІЛ серед наркоманів та хворих на інфекції, що передаються статевим шляхом, є найефективнішим способом запобігання поширенню ВІЛ серед вагітних жінок та донорів крові.

Протягом багатьох років тестування на ВІЛ було платною послугою, і якщо зважити на те, що контингент населення, який входить до груп ризику ВІЛ, не здатен був оплатити процедуру тестування, то зрозуміло, що кількість ВІЛ-інфікованих в Україні значно занижена.

Що далі?

У 2001 р. міжнародною командою, до складу якої входили представники Українського інституту соціальних досліджень, Британської Ради, ЮНЕЙДС, Українського центру з боротьби зі СНІДом та Інституту економіки, було розроблено прогноз щодо ситуації з ВІЛ/СНІДом в Україні, що передбачав різні швидкості поширення ВІЛ в залежності від державного реагування.

За найкращим сценарієм внаслідок СНІДу до 2010 року:

- 582 000 українців будуть жити з ВІЛ/СНІДом, включаючи хворих на СНІД. Ця цифра більш ніж удвічі перевищує теперішню - 250 000.
- 43 000 жителів України помруть впродовж 2010 р.
- понад 46 000 дітей стануть сиротами до 2010 р.

У найгіршому випадку:

- 1 440 000 українців, імовірно, будуть жити з ВІЛ/СНІДом.
- Понад 95 000 українців помруть впродовж 2010 р.
- Понад 77 000 дітей стануть сиротами до 2010 р.

З огляду на низький рівень народжуваності та інші фактори, що впливають на здоров'я нації, уже зараз очікується, що населення України зменшиться з 47,28 млн. у 2005 р. до 45,48 млн. у 2010 р.

Епідемія все більше обтяжуватиме систему охорони здоров'я України. Вартість діагностики, лікування та догляду людей, що живуть з ВІЛ/СНІДом зростуть. Також зростуть додаткові витрати, наприклад, на підготовку спеціалізованого медичного персоналу, лабораторне обладнання і тест-системи, заклади для безнадійно хворих тощо.

Україна виявилася безсилою перед проблемою ВІЛ/СНІДу. Світова громадськість намагається допомогти, але головне в боротьбі з епідемією ВІЛ – це не заразитися самому і навчити правильної поведінки своїх рідних та близьких.

Наведені у статті цифри лише наближені до реальної ситуації, але якщо колись ми станемо свідками суду над нинішньою владою – хай вони стануть ще одним свідченням недбалості і злочинності влади у ставленні до власного народу.

Сергій Синьогуб

МЕРИДІАН

Не кажи "гоп"...

Рішення Нацради з питань телебачення і радіомовлення про те, що на загальнонаціональних теле- і радіоканалах мовлення має бути лише українською, не залишилося поза увагою. Сам факт прийняття такого рішення для будь-якої країни мав би бути ганебним: щоб національні засоби масової інформації послуговувалися мовою корінної нації, не потрібні спеціальні рішення. Але кучмівська Україна — явище у світі унікальне - не вписується в загальні закономірності. То ж мали б радіти: радіо- і телеканали в Україні хоч на тринадцятому році незалежності заговорять таки українською.

Не кажи "гоп", поки не перескочиш. Щойно прозвучало повідомлення про рішення Нацради, як зразу сполошилися вірні прислужники Кремля — комуністи. Їхній вождь Симоненко негайно відчитав Нацраду, посилаючись на 10 ст. Конституції та Європейську Хартію Мов, трактуючи їх на свій лад. В унісон йому пролунав окрик з самого Кремля — Держдума Росії висловила "стурбованість" рішенням Нацради. Нарешті подав голос і сам „гарант". Під час чергової інспекторської поїздки Путіна до Криму, він на догоду російському ревізору заявив із щирим обуренням, що рішення Нацради "не відповідає чинному законодавству", є "передчасним" і "невиваженим". Невдовзі ця ж думка прозвучала з вуст голови Держкомітету з питань інформаційної політики Івана Чижа.

Рішення Нацради примусило укотре "засвітитися" тих, хто стоїть на сторожі російських інтересів в Україні. Ми маємо змогу ще раз переконатися: всі імпульси щодо нищення української мови йдуть від Л.Кучми та його прислужників. Ще на зорі свого президентства він заявив про намір надати російській мові статус державної. Не наважившись зробити це де-юре, він послідовно і неухильно робить це де-факто.

Так що п'ята колона може не турбуватися: рішення Нацради, скоріш за все, буде успішно втоплене, україномовні передачі й далі витіснятимуться з ефіру. Поки ми не оберемо українського Президента!

Олесь Вітряний,
голова Хмельницької
ОО КУН

Сиплеться есдепеуошний „Колос"

Нинішня влада проголошує рівність прав для усіх політичних партій та громадських організацій, а також свободу слова для всіх громадян, незалежно від їхніх переконань. Насправді воно інакше.

У січні ц. р. редактором Сахновщинської районної газети „Колос" призначено голову місцевого осередку СДПУ(о) А. Харченка, незважаючи на те, що він не має ані журналістської освіти, ані газетної практики. Анатолій Сергійович обіцяв, що газета буде доступною для всіх, але з перших же днів почав вимагати гроші за будь-яку інформацію про діяльність РО КУН, вважаючи таку інформацію прихованою політичною рекламою блоку „Наша Україна". Газета не є власністю ні п. Марченка, ні осередку СДПУ (о) і видається за бюджетні кошти та за гроші передплатників, а інформація у ній подається однобоко і тенденційно. Як наслідок, - читати нічого, тираж падає. А запеклий есдек і далі боїться покритикувати уряд за безглуздий ПДВ, через який такі газети, як „Колос", можуть зникнути.

Яна Малкович,
секретар Сахновщинської
РО КУН

Наруга над українцями

Запорізька ОО КУН разом з представниками інших національно-патріотичних організацій області висловила своє відношення до т.зв. слов'янського з'їзду, який відбудеться в місті козацької слави 17-19 травня ц.р.

„З'їзд проводиться з нагоди 350-річчя «возз'єднання» України з Росією. Україна добре пам'ятає ті далекі історичні події і лише її доморощені яничари втратили національну пам'ять. І ось через 350 років московщення України із Москви до Запоріжжя везуть 15-метровий хрест для встановлення на острові Хортиця та ще й у супроводі московських козачків. Хрест буде освячений митрополитом Московської церкви. Це не лише грубе порушення закону (на території державного заповідника встановлювати будь-який знак, привезений з іншої держави, можна лише з дозволу відповідних державних органів), але й брутальна образа українців, які не втратили національної пам'яті", - йдеться у звернення, адресованому керівництву області.

Громадсько-політичні організації, національно свідома інтелігенція Запорізької області розглядають цей захід, як частину загального плану дестабілізації ситуації в Україні напередодні президентських виборів.

Прес-служба
Запорізької ОО КУН

Першотравнева тусовка в Севастополі

1 травня центральною вулицею Севастополя у ріденьких колонах пройшли партії пропрезидентської більшості, а також ліві.

Ходу очолювала СДПУ(о). Попереду похмура молодь несла прапори цієї партії - якщо треба здавати сесію, ще й не те до рук візьмеш. Гасла партій більшості та лівих мало чим відрізнялись: "Да – политической реформе", "Украине, Белоруси, России – быть вместе без границ", "Русскому языку – правовой статус", "Возродим Советский Союз". Гасло "Дайте роботу!" в рядах пропрезидентських партій виглядало смішно. Бідні! З чого ж вони жити будуть? – із сарказмом промовив якийсь чоловік, коментуючи плакат „СДПУ(о) против коррупции!"

У рядах пропрезидентських партій йшли представники різних фірм і фірмочок, яким однаково під чиї прапори ставати, аби "криша" була. На цьому тлі ще жалюгідніше виглядала колона лівих, яка складалася переважно з людей похилого віку.

Паркан коло центрального майдану прикрашав плакат „Севастополь – русский! Флот-Крым-Россия!" Але найбільше „захоплення" севастопольців викликала колона "Трудової України", яку очолював величезний плакат „Молочная сказка", а далі - трохи менший „Снежок, бифивит, йогурт". Такий вінегрет гасел спричинився до дружного реготу спостерігачів.

Отака шовіністично-молочна тусовка відбулася у нас, у Севастополі.

Оксана Рум'янцева,
м. Севастополь

ПРОРОК САМОСТІЙНОСТІ

Українські самостійники-державники особливо шанують Миколу Міхновського. Це ж він на порозі XX ст. оголосив: „Самостійна Україна від Карпат аж по Кавказькі гори - наша найголовніша ідея".

Великий громадський і політичний діяч, полум'яний публіцист Микола Міхновський народився 1873 року на Прилуччині. Його студентські роки минули в Києві, де він одержав юридичну освіту.

Дев'яності роки XIX ст. ознаменувалися різким духовним переворотом. Драгоманівщині було протиставлено ідею самостійності України. Влітку 1892 р. студенти М. Вороний, Б. Грінченко, І. Липа та О. Черняхівський на могилі Тараса Шевченка в Каневі ухвалили заснувати українське політичне товариство „Братство Тарасівців". Згодом до них приєднався молодий адвокат Микола Міхновський. У програмі, надрукованій у Львівському часописі „Правда", Тарасівці зобов'язалися самовіддано захищати всі права українського народу, в першу чергу, дбаючи про те, щоб українська мова панувала в родині, установах, школах.

У лютому 1900 р. гурток студентів у Харкові на чолі з Дмитром Антоновичем проголосив створення Революційної Української Партії. Програмою партії спочатку слугувала брошура Миколи Міхновського «Самостійна Україна», що вийшла того ж року у Львові. Вона закликала до рішучої боротьби за відновлення тієї української держави, яка існувала до Переяславської ради.

На жаль, невдовзі більшість членів РУП відмовилася від праці Миколи Міхновського «Самостійна Україна» як програмної. У новій програмі партії не було й слова про ідеал Самостійної України. І це тоді, коли цей ідеал випливав із самої логіки української історії. Якщо в Харкові та Полтаві його проголошував у своїх рефератах Міхновський, то у Львові Іван Франко обґрунтовував гасло самостійності не лише в публіцистиці, а й у поезії:

Не пора, не пора, не пора
Москалеві, ляхові служить...

Міхновський став одним із організаторів Української Народної Партії, для якої склав програму. Кредо борця за волю України формулює Міхновський у 10 заповідях УНП, котрі наводимо нижче:

1. Одна єдина, неподільна, Самостійна, Вільна, Демократична Україна, Республіка робочих людей - це ідеал української людини, за здійснення якого ти повинен боротися, не шкодуючи свого життя.

2. Усі люди твої брати. Але москалі, ляхи, мадяри, румуни та жиди — це вороги нашого народу, як довго вони панують над нами і визискують нас.

3. Україна для українців! Отже вигонь звідусіль з України чужинців-гнобителів.

4. Усюди й завжди вживай української мови. Хай ні дружина твоя, ні діти твої не поганять твоєї господи мовою чужинців-гнобителів.

5. Шануй діячів рідного краю, ненавидь його ворогів, зневажай перевертнів-відступників і добре буде цілому твоєму народові й тобі.

6. Не вбивай Україну своєю байдужістю до всенародних інтересів.

7. Не зробися ренегатом-відступником.

8. Не обкрадай власного народу, працюючи на ворогів України.

9. Допомагай своєму землякові поперед усіх, держись купи.

10. Не бери собі дружини з чужинців, бо твої діти будуть тобі ворогами, не приятелей з ворогами нашого народу, бо ти додаєш їм сили і відваги.

На початку революції 1917 р. Міхновський стає речником утворення українського національного війська. Він організовує Український Військовий Клуб імені гетьмана Павла Полуботка, від якого входить до складу Центральної Ради. Створює Перший Український охочий полк імені гетьмана Богдана Хмельницького. Делегати Першого Всеукраїнського військового з'їзду (18-21 червня 1917 р.) вводять Міхновського до складу президії з'їзду, обирають його членом Українського Генерального Військового Комітету.

Зв'язаний у своїй діяльності більшістю членів комітету, які були противниками незалежницької концепції, Міхновський став ініціатором повстання полуботківців, що мало на меті проголошення Самостійної Української Держави, але передчасне розкриття плану повстання спричинилося до висилки Міхновського на румунський фронт.

Після проголошення гетьманом П. Скоропадським федерації з Росією непохитний самостійник став одним з організаторів протигетьманського повстання.

Після окупації України більшовиками Міхновського було ув'язнено. По звільненні перебрався на Кубань, але й там його знайшли чекісти, тож він повертається до Києва. Тутешні окупанти намагалися змусити його зректися самостійницьких поглядів. Але Міхновський був не з тих, хто ламається під ворожим тиском. Тож його то ув'язнювали, то знову звільняли, щоб він „подумав".

І ось 3 травня 1924 р. ранком знайшли Миколу повішеним у садку біля його помешкання. Обставини смерті досі не з'ясовані, але немає сумніву, що в такий спосіб москалі позбулися того, чий вплив на молодь був небезпечний для імперії.

Незадовго до смерті Микола Міхновський сказав: «Я не можу не почувати гордості, що ще 25 років тому я перший одверто і категорично проголосив, що Україна мусить бути і буде самостійною. Тоді ні серед друзів, ні серед ворогів не було жодної людини, яка б не поставилася до цього скептично і насмішливо. Проте мені самому довелося дожити до того часу, коли Україна справді була самостійною державою. Щоб не судила мені доля надалі, хіба цього одного не досить, щоб мати право бути задоволеним своїм життям?»

Василь Заєць

3 травня на Байковому кладовищі відбулася панахида і мітинг з нагоди 80-річчя від дня трагічної загибелі Миколи Міхновського – видатного теоретика українського національного руху, державного і політичного діяча часів УНР.

У заходах узяли участь члени київських міських організацій КУН, УРП „Собор", представники громадськості.

Повертайтесь, герої!

Встану рано - досхід сонця, -
Піду до криниці,
Зачерпну по самі вінця
Живої водиці.
Та пройду усі-усюди -
І доли і гори,
Відшукаю всі могили,
Де лежать герої.
Покроплю я ті могили
Живою водою,
Хто поліг за Україну
У нерівнім бою.
Хто загинув, а не здався
В муках і тортурах
І страждав за незалежність
У ворожих тюрмах.
І скажу їм: піднімайтесь
Та ідіть додому.
Бо без вас тепла у душах
Немає нікому.
Оживайте, будьте з нами
І живіть здорові -
Ви мої брати і сестри
По духу і крові.
Бо без вас не будем знати
Про звитяги грізні,
Наче вирвані сторінки
В історичній книзі.
Повертайтесь, вас чекає
Вся наша родина -
Незалежна і велика
Вільна Україна.

Леонід Савченко,
м. Олександрія

НАБОЛІЛО

Наша Україна жила завжди в оточенні ворогів, які „визволяли", грабували, руйнували, палили, висилали на каторги, вбивали, нищили культуру, мову, історію, духовність.

Володимир Великий освятив Україну, а нас вороги робили і роблять атеїстами. Московський Патріарх Володимир нагородив Симоненка за начебто видатні заслуги в розбудові нашої держави. Тепер молодь не вірить в Бога, до церкви не ходить, молитов не знає - чи не в цьому заслуга Симоненка.

Багато депутатів Верховної Ради не носять значка депутата України. Вони хочуть України без її мови, гімну, історії. Нардепу Соломатіну якось зауважили, що в нього на грудях чужинський значок. Він відповів, що під цими червоними прапорами наш народ розбив фашизм, а під синьо-жовтими, що...? Соломатін людина грамотна, але зіпсована. Під синьо-жовтими прапорами український народ упродовж віків боровся за волю. Не знає Соломатін нічого про Бандеру, Шухевича, Петлюру, Чорновола, Гетьмана... Наша земля вже мокра від української крові. Україна встелена могилами.

Росіяни часто говорять про те, що між ними і українцями є багато спільного. Може, те, що росіяни знищили багато українців і кілька разів окуповували Україну? Справді, в Україні є багато чого російського, а в Росії, що? Скільки разів Україна окуповувала Росію? А хто ліквідував Запорізьку Січ? Комуністи, соціалісти, атеїсти не хочуть знати української історії - за що боролась УПА, за що гинули добровольці дивізії „Галичина"... Слава їм і Україні!

Галичани

Дорога до волі: 1918 – Крути, 1944 – Гурби...

УПА вистояла, дала бій за всіма правилами військового мистецтва й прорвала оточення червоних, стрімким маршем пройшовши аж до Полісся. Далося це ціною неймовірних зусиль і чималих жертв...

Вшанувати пам'ять героїв-повстанців 26 квітня до меморіалу на Гурбах прибули представники національно-патріотичних партій, районної влади зі Здолбунова, родичі, друзі тих, хто не зганьбив слави українського війська у квітні 44-го. Відбувся мітинг. Усі, від керівника штабу блоку Віктора Ющенка «Наша Україна» й до функціонерів райдержадміністрації, говорили про велич повстанського подвигу і невмирущість пам'яті про нього, аналізували сучасну політичну ситуацію в державі.

Рівненська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів на чолі з Ігорем Кривком вшанувала звитягу вояків УПА на Волинській землі. Активісти КУН поширювали серед присутніх свою «візитку» - часопис «Нація і держава», книгу Миколи Отова про події повстанської минувшини, а що найцікавіше, продемонстрували присутнім на урочистостях стенд-мапу Гурбинського бою, виконану молодими націоналістами з Рівного. На ній позначено місця розташування куренів УПА - «Мамая», «Докса», «Сторчана» та інших повстанських командирів, дано схему бою, складену штабом командира Військової округи «Богун» - «Енея», скупчення та напрями ударів радянських військ. Містилися на стенді й експонати, які члени Конгресу віднайшли на місцях цього бою, - кулі від німецьких «маузерів» та радянських гвинтівок, пістолетів «ТТ» та автоматів «ППШ», осколки мін та снарядів...

На жаль, ще й нині Гурбинський бій оповитий багатьма таємницями, мало досліджені умови його перебігу, кількість загиблих, доля його учасників. І досі можна натрапити на зотлілі тіла загиблих під Гурбами. У ході пошукової експедиції 2002 року неподалік від меморіалу було знайдено рештки бійця-учасника бою, якого на свято Покрови урочисто перепоховали за участі громадськості та священників УПЦ і особисто владики Рівненського та Острозького Даниїла.

Мета цього заходу полягала ще й у тому, щоб поповнити список загиблих, у якому сьогодні є лише трохи більше сотні прізвищ, хоча, за підрахунками дослідників, у тому бою загинуло понад тисячу бійців з боку повстанців. Це три сотні бійців УПА, які значились у реєстрі, та близько вісімсот чоловік, щойно мобілізованих з навколишніх сіл півдня Рівненщини та Крем'янеччини, яких навіть не встигли озброїти, рятуючи від „червоної мітли".

Повстанці використовували в бою різнокаліберну артилерію, ПТРи, за допомогою яких на Гурбах було підбито п'ять радянських танків, а самі енкаведисти захопили в повстанців серед військових трофеїв навіть справний літак «ПО-2».

Беззбройних чоловіків більшовики в полон не брали. Українці в білих вишиванках (бої розпочалися на третій день Великодня 1944 року) були добрими мішенями в лісі, а при захопленні – отримували удар штиком у живіт. У такий варварський спосіб було замордовано поранених повстанського шпиталю разом з жінкою-хірургом, що відмовилась покинути немічних. Їх добивали штиками прямо на підводах. 47 тіл мешканці сусідньої Мощаниці поховали у колишньому лісовому льосі.

Значення бою під Гурбами було усвідомлене ще в 40-і роки минулого століття, коли «Майор Косенко» (вважаємо, що це псевдо Миколи Свистуна, командира з'єднання УПА-Південь «Ясеня») 13 травня 1944 р. написав: «Гурби – це наша відповідь ворогові. Великою ціною, ціною багатьох наших кращих друзів-героїв – Сторчана, Булки, Шраменка і багатьох інших було куплено нашу перемогу. Пролилась невинна кров молодих людей, борців за волю, за краще майбутнє».

І мимоволі пригадуєш Крути, кров впавших крутянців, яка потім підірвала народ до боротьби, їхнє геройство, посвяту... То були КРУТИ, а це – ГУРБИ».

Повстанці виконали свій обов'язок перед Батьківщиною до кінця, а «кращого майбутнього» не видно на тринадцятому році незалежності України. Свободу таки не дарують, її виборюють. Часто – ціною власного життя. Приклад маємо, і не один: 1918 - Крути, 1944 - Гурби...

Олег Тищенко

15 травня на кладовищі в селі Бечаль Костопільського району відбудеться панахида, відкриття та освячення пам'ятника героям УПА і мітинг вшанування пам'яті бойових командирів Василя Івахіва, Юліана Ковальського, Семена Снятецького, які загинули у боротьбі з німецькими фашистами 61 рік тому.

Запрошуються ветерани ОУН-УПА, представники громадських і політичних організацій, депутати, преса.

Початок о 12-ій годині. Їхати маршрутом: Рівне - Клевань – Деражне.

Оргкомітет

КРАЇНА АБСУРДУ ВШАНОВУЄ „ВИЗВОЛИТЕЛІВ”

У місті Дубно, що на Рівненщині, як і в багатьох інших містах України, є військове кладовище, де поховано радянських воїнів. Впорядковане, з рядами дорогих мармурових плит і обеліском. Збудовано його на кошти платників податків, тобто мешканців міста. Будували не з великої вдячності а з почуття християнського обов’язку. Тодішня комуністична верхівка щорічно використовувала місця поховань своєї раті, як трибуну, аби нагадати, хто нас визволив і від кого.

Багатенько вже років збігло, як пішла в небуття комуно-радянська влада. Але ще й досі під дату так званого визволення від фашистських загарбників на кладовищах на державному рівні проводяться комуністичні шабаші із вшанування покійних „визволителів”. І ось тут виявляються дивні речі. Тоді, шістдесят років тому, нас визволили від фашистів, а дванадцять років тому - від комуністичної Москви, адже вона була черговим агресором! Що ж це нам розум відібрало, що вшановуємо окупанта, який прийшов на нашу землю, на зміну іншому. „Визволитель” цей, ступивши кілька кроків по нашій землі, почав винищувати і мордувати український люд. Ще дужче, як фашисти.

Зараз частково відкрито архіви КГБ. Там знайдено і оприлюднено наказ російського шовініста Жукова і садиста Берії, де чорним по білому написано: ...усіх українців, котрі були в окупації (а Україна уся була під німцем), вислати до Сибіру! Висилати ночами, щоб рідні, батьки і сини, котрі на фронті, не узнали!

Репресивно-каральна кадебістська машина прокотилася по людських долях. Сотні тисяч наших братів-українців: вояків УПА, людей які допомагали їм, “куркулів “, і просто безневинних було розстріляно, повішено, замордовано в катівнях НКВД-МГБ, вислано на погибель до Сибіру .

Воно б нічого, серце українця незлопам’ятне, жалісливе. Нехай ті воїни сплять спокійно на кладовищах, могилки їхні повинні бути доглянуті по-християнськи. Нехай лежать і наші противники у цій боротьбі - німці і поляки, вони – солдати. Але на цьому кладовищі лежать під мармуровими плитами ще й люті кати нашого народу, вбивці: начальник Дубенської тюрми, енкаведист-садист майор Яків Винокур та його поплічники-ізувіри, яких розстріляли німці. Цей Винокур разом зі спільницею садисткою-вбивцею Ханою Бернштейн у червні 1941р. керували розстрілом в’язнів Дубенської тюрми. Не тільки керували, але й мордували, особисто розстрілювали нещасних. На рахунку тих виродків майже сімсот людей, патріотів України. Ось кого щорічно вшановують на військовому кладовищі м. Дубно. І квіти від нащадків регулярно лягають на їхні могили. Де ще, в якій країні шанують окупантів і катів на державному рівні?

Країна абсурду! Ворогів шануємо, а вояки УПА, які кров’ю вмивалися, добуваючи незалежну Україну, лежать зовсім не під мармуром, а по лісах і яругах. У тій же Дубенській тюрмі, над ямою з розстріляними патріотами, зробили для зеків туалет! І ми, на сором свій, терпимо таку наругу!

Зараз трохи не всі канали телебачення волають: “Закг-гить “Сєльскіє вєсті”, ані антісєміти! Антінаціональную рознь разжігают!”

Панове! Чи ви забули, чи придуруєтеся? Чи не ви донедавно звинувачували на увесь світ українську націю в особах Дем’янюка, Ковальчука, Осідача, яких навіть суд не зміг визнати винними. Чи не розпалювали ви тим самим народну ворожнечу? А хіба не ваш кагал на чолі з Леніним-Бланком, Троцьким-Бронштейном, Кагановичем і ще 187 їхніх братів по крові керівного складу Червоної Армії нищили Україну і українців упродовж десятиліть? Голод 33-го теж ваших рук справа. Таки «Сільські вісті» влучили вам прямо в око, раз ви підняли такий ґвалт? Га, панове суркіси, медведчуки, волкови, і ще незчисленна рать, яка поховалася за нашими прізвищами та загубилася у Верховній Раді України?

Насамкінець хочу попередити земляків-українців, як будете вшановувати „визволителів”, то перед тим замисліться: хто ви? Якої крові? Кому шану віддаєте? Ми звикли цитувати Шевченка, сам Бог так велить, бо Тарас - наш Пророк! Так от, не будьте тими, що:

Позлигалися з жидами,
Та й ну руйнувати.
Руйнували, мордували,
Церквами топили...

А будьте серед тих, про яких поет писав:

А тим часом гайдамаки
Ножі освятили...

Микола Оттов,
голова Дубенської МО КУН

НЕ ВИЗВОЛЕННЯ, А НОВА ОКУПАЦІЯ

Для нас, українців, Друга світова війна закінчилася не 9 травня 1945 року, а 24 серпня 1991 року, коли була проголошена незалежність України. Так ще недавно писав автор журналу “Визвольний шлях”. На жаль, з плином часу це твердження починає викликати сумніви. Безліч прикрих фактів і подій змушують думати: а чи не зарано проголошено перемогу? Здобута незалежність стає все більше схожою на набір красивих декларацій. Імперський визиск нашого народу не тільки не припинився, а, навпаки, посилився. Ідеологія офіційного Києва, а відтак і всієї системи владних структур не є похідною від національної ідеї, а дотримується стереотипів, вироблених ідеологами московського імперіалізму. Це стосується і концепції Другої світової війни.

Засоби масової інформації України часто інформують населення про чергове свято з приводу „визволення” від гітлерівців того чи іншого населеного пункту нашої країни. Наливаються „наркомівські” сто грамів. Проголошуються тости з отим облудним „За родіну! За Сталіна!” Щедро розсипаються подяки на адресу учасників війни, які, мовляв, врятували нас від поневолення. А тим часом у “визвольної” медалі був ще й інший бік. Закінчення Другої світової війни не принесло Україні ані незалежності, ані волі, ані миру. Терор нацистського окупанта змінився повторним терором окупанта більшовицького. На чолі “визвольних” полчищ стояв той же вусатий кат, з чиєї волі наших селян прирікали на голодну смерть.

Таке не забувається. І вся писанина та балаканина про те, що українці добровільно і масово йшли на фронт Другої світової – то звичайнісінька більшовицька брехня. Насправді червона армія завжди була осоружною для нашого народу: оспівавши в чарівних піснях своїх улюблених козаків та повстанців, він не склав жодного пісенного рядка про червону армію. Сталінська політика нелюдського ставлення до українського народу продовжилася, як тільки більшовики повернулися в Україну. Московські людолови мобілізували в армію всіх чоловіків, юнаків і навіть підлітків, яких ніхто не збирався вчити військового ремесла. Ненавчених, неодягнених і навіть неозброєних як слід рекрутів-українців посилали на передову, немов штрафників, і вони масово гинули.

Характерний такий факт: на „звільнених” територіях людей гнали до реєстраційних бюро, де сортували на чотири категорії. До першої відносили тих, хто активно співпрацював з німцями, до другої – так званих “фольксдойчів”. Таких розстрілювали негайно. До третьої категорії потрапляли ті, хто працював під час німецької окупації, до четвертої - всі інші. Приналежним до цих категорій у паспорті ставився штамп: «Залишався на зайнятій фашистами території», що служило підставою для дискримінації.

У страшні дні сталінського „визволення” єдиною захисницею, а то й рятівницею знедоленого люду залишалася Українська Повстанська Армія – єдина в світі збройна сила, що протистояла двом імперіалізмам – німецькому і російському.

Намагаючись вберегти українських селян від червоноармійського пограбування та безглуздої смерті у пеклі війни, упівці охоче приймали у свої лави всіх боєздатних чоловіків. Ліси, де господарювала УПА, ставали надійним укриттям для багатьох біженців.

Починаючи з весни 1944 р. на наших землях часто-густо розгорялися великі бої між українськими та радянськими військовими підрозділами, частинами та з’єднаннями. У тих сутичках наші вояки нерідко добивалися блискучих перемог. На жаль, сили були надто нерівними. Поразка УПА стала поразкою українського народу.

Намагаючись довести протилежне, Москва та її прислужники всіляко приховують факти, що якраз український народ приніс найбільші жертви на вівтар перемоги над фашизмом. З цього приводу відомий американський журналіст і воєнний кореспондент Едгар Сноу писав: “У цілому ця титанічна боротьба, яку дехто схильний віднести на рахунок „російської слави” була... українською війною. Один високий український чиновник мені сказав, що не менше, як 10 мільйонів людності втратила Україна від 1941 року. Це без чоловіків і жінок, змобілізованих до війська. Відносно мала частина Російської ФССР була захоплена німцями, а ціла Україна була спустошена від карпатського кордону до річок Донець і Дон, звідки починається властива Росія. Ані одна з європейських країн не зазнала глибших ран, ніж міста, села, господарство і людність України”.

Сталося так тому, що в тодішній Україні влада була неукраїнська, тож менш за все її турбувала доля українського народу. На жаль, і сьогодні воля українських владоможців йде всупереч волі українського народу. Український парламент ніяк не хоче визнати вояків ОУН-УПА воюючою стороною. І така несправедливість аж ніяк не турбує „гаранта” Конституції. Як не турбує його і те, що переважна більшість навіть офіційно визнаних учасників війни живе у злиднях. А весь отой „переможний” галас – то звичайнісіньке словоблуддя тих, хто хоче вкотре вислужитися перед Москвою, очікуючи на чергові срібняки.

Василь Заєць

Після звільнення у 1941 р. Латвії від російських окупантів чимало латишів добровільно вступили в ряди німецької армії. На початку 1943 р. було сформовано три латиські дивізії у складі військ СС Німеччини. Своє бойове хрещення вони прийняли під Волховом 16 березня 1944 р. Ця дата – День латиського легіону – щорічно відзначається в Латвії на офіційному рівні. День латиського легіону був навіть включений до календаря офіційних пам’ятних дат.

У Латвії шанують легіонерів

Латиші шанують своїх героїв, хоч і їм доводиться витримувати шалені атаки і внутрішніх - мігрантських, і зовнішніх недругів, які ніяк не можуть звикнути до того, що кожен народ сам визначає собі героїв, не питаючи згоди на це в своїх ворогів, а тим більше – катів.

Ще в 1992 р. у Воєнному музеї Риги було відкрито зал на честь дивізійника СС латиша Плеснера. В 1993 р. в актовому залі Технічного університету колишньому офіцеру латиського легіону Фрейманісу вручено Рицарського Хреста, яким він був нагороджений ще за оборону Курляндії. У 1994 р. видано монографію, присвячену пам’яті лідера латвійських націоналістів Г. Целміньша – організатора і керівника партії „Перконкрустс”, яка стояла і стоїть на позиції „Латвія для латишів”. У 1995 р. на Братському кладовищі Риги біля скульптури Матері-Латвії було перезахоронено привезені з Німеччини останки командира латиського легіону генерала Бангерського. Цього ж року видано підручник з латиської історії Я. КарклінЬша, схвалений департаментом освіти, в якому вміщено матеріали про героїзм латишів у боротьбі з російськими окупантами, зокрема про відважного льотчика Г. Цукурса. У 1997 р. міністр оборони Латвії „за особливі заслуги перед Латвією” вручив Знак золотої пошани Трьох Зірок А. Менцісу – колишньому командиру латиської ескадрильї, яка воювала у складі німецьких ВПС, активісту організації „Даугавас ванагі” („Даугавські яструби”). У 1998 р. розпочалося створення меморіального кладовища в Лестене, де свого часу проходила лінія фронту між російською Червоною Армією і німецько-латвійським угрупованням в Курляндії. На створення кладовища з державного бюджету було виділено 400 тис. доларів. Також VI Сейм прийняв „Декларацію про латиських легіонерів Другої світової війни”. Згідно з офіційною точкою зору військовослужбовці-латиші формацій СС бились за свободу своєї країни проти тоталітарного сталінського режиму.

Над захороненнями тисячі латишів, які воювали в рядах 12-ї танкової дивізії СС, а також 15-ї і 19-ї добровільних піхотних дивізій СС, грав марші зведений духовий оркестр латвійських збройних сил. „Легіонери заслуговують на те, щоб над їхніми могилами схилити голову і пом’янути як національних героїв», - промовив голова об’єднання проживаючих зараз на Заході латиських легіонерів «Даугавас ванагі» Ю. Аугустс.

Так шанують своїх ветеранів у маленькій, але нескореній і сповненій почуття власної гідності Латвії. І це є прикладом для наслідування.

Нам же тринадцятий рік крутять шарманку про „визволення України від німецько-фашистських загарбників”, коли один окупант змінив іншого. Це шахрайство і політичне блюзнірство буде тривати доти, доки ми не скинемо з шиї ярмо пострадянської колоніальної адміністрації Росії в Україні, яка узурпувала владу на нашій землі і знущається і над живими українцями, і над мертвими.

Дмитро Грицай

Хто і за що голосує

Вже кілька місяців триває так зване реформування Збройних сил України, результатом якого є необґрунтоване і незабезпечене коштами звільнення військовослужбовців та службовців.

7 квітня 2004 р. за ініціативи голови фракції „Наша Україна” В. Ющенка у Верховній Раді відбулося голосування постанови № 5196 „Про стан і перспективи реформування Збройних сил України та здійснювані урядом заходи щодо забезпечення надійної обороноздатності України”. Попри опір пропрезидентської більшості, цей проект постанови підтримали 237 депутатів.

Знаходячись в залі, не голосували: фракція СДПУ-(о) - 38 депутатів з 38, „Регіони України” – 61 із 67, Партія промисловців і підприємців та „Трудова Україна” – 39 із 42, „Демократичні ініціативи” 17 із 17, „Народний вибір” – 14 із 14. Не побажав голосувати і депутат від 193-го Славутського виборчого округу С. Буряк. Він входить до фракції „Трудова Україна”. Не голосували також С. Гавриш, Л. Кравчук, Г. Суркіс, М. Поплавський, С. Бубка, О. Блохін тощо.

Не голосувати з питань реформування означає узаконити порушення прав військовослужбовців. Адже лише у Хмельницькій області планується звільнити загалом 5442 військовослужбовці. Ситуація катастрофічна, якщо врахувати високий рівень безробіття на Хмельниччині та кількість військовослужбовців, які перебувають на квартирному обліку в Міноборони. Депутати, які не голосували, знають, певно, і те, що різниця у потребах і реальних коштах на скорочення складає 230 млн. грн.

З відновленням пленарних засідань Верховної Ради 11 травня ц.р. слухання мають продовжитися. Участь у них обов’язково повинні взяти представники громадськості, що займаються військовими питаннями, і самі військовослужбовці.

Володимир Скоморох,
голова Славутської СОУ

Обіцяли „світле майбутнє”, а настала страшна темрява...

Окрасою мого дитинства були чарівні ліси біля села Турбів на Вінниччині, де я пас корів, звідки носив траву та сіно для худоби, квіти, щоб комусь подарувати букет. Шелест листя, шум верховіть, пташиний щебет, дзюркіт струмків – все це зливалося в невимовно чарівну симфонію.

І раптом гармонію солодких мелодій розпанахав страшний мотив людського горя: в сосновій посадці я надибав три могилки, а мама пояснила: „Там похована сім'я, що померла в 33-му від голоду... Шукали в лісі чогось їстівного, та не знайшли”...

Про ті три безіменні могилки в лісі мого дитинства нагадав мені документальний фільм „Час темряви”, створений нещодавно українською студією документальних фільмів.

На екрані оживає постать геніального демагога Володимира Леніна. Це під його керівництвом було повалено Українську Народну Республіку, створено Українську Радянську Соціалістичну Республіку, столицею якої став Харків.

Саме з Харкова керівники радянської України – ставленики Москви керували кампанією геноциду українського народу. І Харків став тим місцем, де в 1989 році було освячено перший хрест для увічнення пам'яті про жертви голодомору.

Своїми роздумами ділиться доктор історичних наук Василь Марочко:

„Голодомор 33-го року не був фатальною випадковістю. Його влаштували московські більшовики, які ще в 1921-1923 рр. провели генеральну репетицію геноциду. Тоді Ленін і Молотов слали Уряду України телеграми з вимогою щодня відвантажувати для Москви сотні вагонів хліба. А з Поволжя в Україну йшли вагони з голодними дітьми, але Україна нічим не могла їм допомогти, бо й сама голодувала: тоді померло близько двох мільйонів українців”...

Через десять років канібальський експеримент було повторено в значно ширших обсягах. Більшовики втовкмачували в голови людей нісенітниці про побудову соціалізму, задля чого, мовляв, потрібно йти на жертви. І серед українців, особливо серед молоді, знайшлося чимало таких, хто повірив сталінським людоморам, став активним виконавцем їхніх злочинних вказівок. Українські комсомольці та активісти, замість того, щоб читати Кобзар і захищати рідну матір від катів-зайд, ставали відщепенцями та перевертнями, співали агітки Бєдного Дєм'яна і йшли відбирати у своїх односельців останній кусень хліба.

У фільмі „Час темряви” постають жахливі картини мук голоду, який нищив наш народ впродовж 22 місяців. Згадує Герой Радянського Союзу Кузьма Білокінь:

„У нас сім'я була - чотири чоловіки – батько, мати, сестра і я. Всі від голоду опухли. Встаєш і лягаєш, а на думці одне: їсти, їсти! І ми з берестка обчухрували листя, сушили і товкли в ступі, а мати пекла коржики, після яких ще більше хотілося їсти”...

Тим часом світ, щоб не псувати стосунків з Москвою, мовчав про страшну трагедію нашого народу. Лише Українська Греко-Католицька Церква в особі митрополита Андрія Шептицького та Організація Українських Націоналістів під проводом Євгена Коновальця намагалися пробудити сумління людства.

Через вісім років після того, як була похована остання жертва голодомору, московським катам довелося пережити годину смертельного жаху: під ударами гітлерівських армад більшовицька імперія захиталася. Охоплений відчаєм «батько» Сталін заволав, благаючи порятунку у «братьев» і «сестер». І вони піднялися проти агресора. Той же Кузьма Білокінь, який з ласки Божої не вмер з голоду, кинувся у полум'я війни. І не згорів, а ще й став Героєм Радянського Союзу. А його і сьогодні намагаються обдурити: п'ята колона Москви в особі всяких симоненків та інших демагогів переконують нас, що ніяких штучних голодоморів в Україні не було...

Фільм «Час темряви» звучить, як суворе нагадування про те, що ворог нашої нації піде на все, щоб стати господарем на її багатих землях. І так, як шістдесят років тому московські демагоги обіцяли золоті гори у вигляді світлого майбутнього всього людства - комунізму, так сьогодні шириться міф про «блага», які нібито чекають на нас у єдиному економічному просторі.

Василь Заєць

Правдива книга боротьби

„Родовід Сумщини веде лік від Велесової книги і „Слова про Ігорів похід”. Саме нашими землями з північного заходу на південний схід йшли в похід княжі дружинники, „щоб шоломом води з Дону напитися”. Ними вийшов у світ останній кошовий Січі Петро Калнишевський з Пустовійтівки Роменського району. У ХХ ст. цими стежками клекотиме дух звитяги нових героїв, оскільки провидіння не залишило їм іншого вибору, як „на грані двох світів творити нове життя”.

Я не даремно цитую так розлого передмову автора Геннадія Іванущенка до книжки „Залізом і кров'ю”, оскільки за роки тоталітарної системи історія Сумщини – невід'ємної частини Слобожанської України подавалася всуціль зрадянщеною і зросійщеною, позбавленої національних рис. А згадане дослідження є однією з перших спроб зламати усталені стереотипи, ліквідувати існуючі й до сьогодні „білі плями” української історії на теренах області.

Книга „Залізом і кров'ю” присвячена маловивченим подіям української революції, війни за незалежність 1917-1920 рр. та руху Опору в часи російської та німецької окупацій на Сумщині. Дослідивши маловідомі архівні документи, „перелопативши” сотні сторінок попередніх публікацій, спогади учасників та очевидців бурхливих подій, автор доходить висновку, що так звана громадянська війна в Україні в 20-х роках ХХ ст. швидше була Вітчизняною війною українського народу проти Російської імперії. Імперія перемогла, використавши соціальну демагогію та помилки тогочасного українського керівництва. Однак опір народу іноземним поневолювачам не припинявся ні в 20-30-х рр., ні в роки Другої світової війни, ні після її завершення. Цитуючи архівні документи, автор переконливо доводить, що селянство, яке складало майже 80% населення тодішнього Сумського повіту, підтримувало Українську Центральну Раду. Воно й стало основою формування у краї частин Армії УНР, активно боролося у повстанських загонах проти окупантів вже після поразки Визвольних змагань. І ці ж документи яскраво свідчать, яким жорстоким терором більшовицькі окупанти встановлювали „народну” владу Рад, забезпечували в комуністичній імперії „остаточну перемогу соціалізму”.

Розстріли, виселення на Північ „куркулів”, голодомори, терор проти української інтелігенції та свідомого селянства в 30-ті роки призвели до того, що фашистську окупацію населення Сумщини сприйняло не тільки як визволення від більшовиків, а й навіть сприяло німцям на перших порах. І лише їхній терор, вивіз невільників на працю до „рейху” підняв українців на збройну боротьбу проти нових окупантів.

Автор розвінчує міф про „всенародну боротьбу під комуністичним керівництвом”, наводить факти потужного впливу українського націоналістичного підпілля на життя Сумщини в роки війни, доводить, що тут ОУН-УПА боролася з німцями і з більшовиками не тільки у воєнні, а й у повоєнні роки, аж до середини 50-х рр.

Добре ілюстрована книга Г. Іванущенка „Залізом і кров'ю” могла б стати посібником для учнів 10-11 класів Сумщини при вивченні історії рідного краю. Але навряд чи за теперішньої влади стане, бо цій владі правдива історія не потрібна. Відтак, видана три роки тому невеличким накладом в 1300 примірників, книга стала сьогодні бібліографічною рідкістю. Єдина надія, що з можливою зміною влади цьогоріч, справжні підручники з нашої історії нарешті прийдуть в українські школи, а книга „Залізом і кров'ю”, допрацьована і доповнена новими фактами і документами, вийде великим накладом, задовольнивши попит всіх бажаючих.

Іван Хаджидер

НАБОЛІЛО

У ПОШУКАХ ПРАВДИ

Пишу вам через велику несправедливість, яку чинять стосовно старих людей чиновники України. Я пенсіонерка Фесенко Ніна Яківна, маю 84 роки. Мої тато і чоловік Іван загинули на війні. Мою родину в 1929 році НКВД вивезло до Сибіру. Всі мої семеро братів і сестер померли від голоду і холоду на станції Зима. Я все життя працювала у колгоспі, як кріпачка на пана - і при комуністах, і при німцях, а зараз мучусь і страждаю.

Цього року мені додали до пенсії 3 грн., а в березні забрали 6 грн. Пішла в районний пенсійний фонд, а там інспектор каже, що так порахувала машина і з мене ще будуть забирати гроші. Мені болять ноги, і я попросила сусіда відвезти мене до Києва на прийом до начальника Пенсійного фонду. Але в Києві мене в кабінет не пустили, сказали: ти з Житомирської області, і їдь до Житомира. Правда, дали адресу пенсійного фонду в Житомирі. А я без них знаю, бо була там не раз. Колись їхала в дизелі на Коростень і одна жіночка намовила мене поїхати в Житомир у той фонд. Тоді пенсію не платили по шість місяців. Я хотіла попасти до голови адміністрації, а мені сказали, щоб їхала прямо до Кравця, - він один допоможе. Приїхала в Житомир, а біля адміністрації повно пенсіонерів. Навіть на носилках одного чоловіка привезли. Сказали: здавайте заяви, але обов'язково з довідкою від лікаря, що вже вмираєш. Такого й за німців не було. Я сказала , що переживу усіх їх і поїхала до Кравця. Юрій Володимирович мене прийняв без черги, бо я йому сказала, що мені 80 років. А коли дізнався, що я з чотирьох ранку на ногах, дав попити води і посадив у крісло. Я розповіла про своє важке життя. Кравець сказав, що і в його діда комуністи в колективізацію відібрали хату і вислали. Потім він подзвонив в район, щоб мені терміново виплатили заборговану пенсію і не примушували брати цукор на талони по 2 гривні. В магазинах цукор був тоді по 1 грн. 35 коп. Але поки рішали питання, поїхав останній автобус на Народичі. Юрій Володимирович сказав, що його вина, що він мене затримав, тому запросив поїхати до нього додому, заночувати, познайомитись з мамою, а зранку вже поїхати. Я не повірила своїм вухам. Всюди чиновники, як собаки на людей кидаються, а тут така порядна людина. Правду казали люди в поїзді про нього.

Так ось розкажу далі. З Києва поїхала я до Житомира. Думаю: підійду до Кравця - він допоможе. Але приїхали в обід. Нікого немає. Охоронець каже: "Кравця немає, вигнали з роботи, бо дуже добрий був до людей, не давав красти пенсії". Я кажу, хай мене прийме інший начальник. А охоронець каже, що нікого немає - всі поїхали на день народження в адміністрацію, повезли квіти й подарунки. Я сама знаю, як в Народичах начальство гуляє з ранку до вечора, тому розвернулася і поїхала додому. Їхала і думала: як це так, була одна чесна людина і ту вигнали, а нові українські пани п'ють і гуляють, і їм на нас, старих людей, наплювати. А коли в поїзді один чоловік розповів про те, що голова адміністрації Рижук подарував депутату Зайцю магазин, щоб той його не сварив за розвал села, схватилася за голову. До чого ми дожилися.

Написала вам цього листа, бо мої внуки привозять деколи газету „Нація і держава”, і ми її з сусідами читаємо. Соромно за молодих, які похнюпили голови і терплять цих хапуг і нічого проти них не роблять. Не можна більше терпіти. А то знову завезуть до Сибіру.

Дасть Бог, будуть чесні вибори, ми скажемо своє слово за Віктора Ющенка.

З повагою,

Фесенко Ніна Яківна,
смт. Народичі

ПРОЗРІВАЮ

4 квітня 2004 р., освятивши в Божому Храмі вербу, увечері дивилась у Дніпропетровському театрі опери та балету спектакль Дмитра Нагієва „Еротикон”, що змусив реготати всіх глядачів. Сміючись легше розставатися з минулим...

Що я, народжена 1947 голодного року, коли люди їли тирсу та вмирали, знала про „криштальні стосунки” Ульянова та Крупської, про Павліка Морозова та не менш „криштальне” Політбюро ЦК КПСС... Тільки тепер зрозуміла, як «проїхався» і потрощив людську суть, особливо жіночу та українську, так званий „комунізм”...

Закон про 5 колосків, заборона абортів, сімейні стосунки під склом партбюро... А люди на Колимі, у Воркуті, на БАМі, в Афгані, на чорнобилях запорізького, рівненського та іншого розливу... Прости, Господи, нас, рабів брехні! 40 років водив Мойсей свій народ пустелями, допоки здох останній раб. А вільні люди зробили висновок: люби ближнього, як себе.

Чи навчилися українці любити себе?

Хай їм трясця, отим Павлікам Морозовим і Павлушам Лазаренкам! Потихеньку потроху доходити в голови українські...

У березні 1953 р. здох кат на ймення Сосо Сталін. А 27 вересня 1953 р. ховали мою маму Дашу, репресовану, з відбитою нізащо печінкою... Переді мною, закомплексованою сиротою, бо я ж, бачте, дочка „ворога народу”, досі ніхто навіть не вибачився...

За 2 года лагерей,
Канцлер, марок не жалей!
Лет за 20 Колымы
Фигушки получим мы...

Відкинута „кришталевими” більшовиками Друга Заповідь: "Шануй батька свого, шануй матір свою" скалічила мене, як і мільйони інших дітей. Я не знаю день народження мами, Дарії Іванівни Федорець-Гунько, живу з перебитим мачухою вухом, бо вона мене називала пеньком і так „молотила”, що відливали водою після втрати свідомості...

Я вдячна вашій газеті, тепер вдячна Дмитрику Нагієву, бо потроху розумію саму себе. Вичавлюймо із себе раба, усвідомлюймо себе не лише „членами ВЛКСМ”, а людьми пристрасними, жагучими, співучими, добрими, милосердними, мудрими...

Ольга Варфоломєєва,
м. Дніпропетровськ

РЕПЛІКА

Вища влада в Україні – чужинці. Вони перетворюють нашу державу на Новоізраїль чи на Новоросію. Українців вигнано з посад. Так було з Гайдуком, Стельмахом, з Головатим... Кого зняли, кого вбили, як Гетьмана. Ющенко очолював Нацбанк, Кабмін – також зняли, а зараз над ним ще й глумляться через найманих брехунів. Телебачення, радіо – в руках чужинців. Українці здобули державу, а чужинці скористались з того. Чому в паспортах не вказано національності? Отож.

А що робиться з мистецтвом? „Крутиться” Андрій Данилко, спотворює образ справжнього українця, а Росія рада без меж - образ хохла-недоумка їй імпонує.

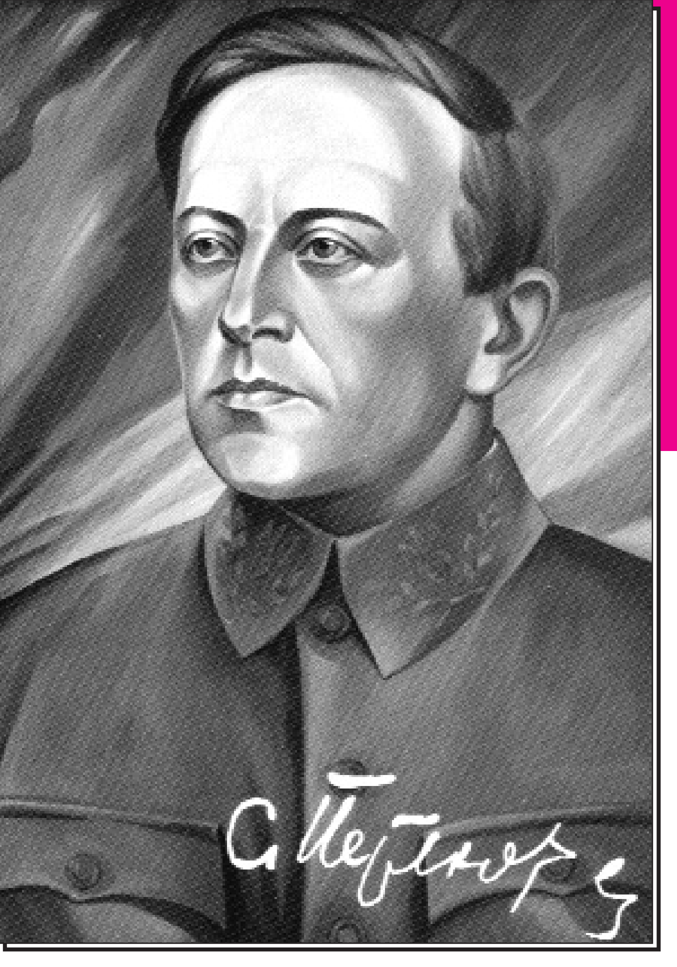
Якщо люди не збагнуть, яка прірва чекає на них, далі буде ще гірше. Українці щезнуть як нація. Чекати, що пахан з Донецька зробить щось корисне для України – марна справа. Він оточує себе такими ж, як сам... Хоч ми й терплячі, та терпець вже урвався...

Досить боятися.

М. Зінченко, м. Стаханов

10 травня минуло 125 років з дня народження Симона Петлюри

Повернення головного отамана

Для ворогів незалежної України, для тих, хто в тенетах буденщини та пересудів так і не зумів припасти до чистих джерел нашої історії, ім'я Симона Васильовича Петлюри (і похідні - петлюрівець, петлюрівщина) ще й досі звучать, як найобразливіша лайка, прокльон. Зате для борців за нову, щасливу Україну великий Симон став не тільки одним з найвидатніших синів нашого народу, а й вірним другом, мудрим учителем.

Народився Симон Петлюра в Полтаві у козацькій родині, де всіх дітей було - 4 хлопці та 5 дівчат.

Через бідність батьків Симон не мав змоги вчитися в гімназії, університеті. Початкову освіту здобув у Полтавському духовному училищі (бурсі). Продовжив навчання в Полтавській духовній семінарії. Майже всі бурсаки та семінаристи походили з родин духовного стану, близьких до села, тож в їхьому товаристві ніколи не погасало українське національне почуття. По руках ходили „Кобзар" та інші українські книги, нерідко заборонені. Симон значився серед бунтівників. А ще виділявся музикальністю, був непоганим диригентом, добре грав на скрипці. Семінарський хор розучив кантату Миколи Лисенка „Б'ють пороги", і коли славетний композитор прибув до Полтави, Симон запросив його до семінарії послухати виконання твору і дати свою оцінку, що й стало приводом для звільнення Петлюри з навчального закладу.

Щоб якось прожити і допомогти багатодітним батькам, Симон почав давати приватні лекції дітям заможних людей. Водночас бере активну участь у діяльності створеної у 1900 р. Революційної Української Партії. За ним, як учасником заворушень серед семінаристів та селян, ходила по п'ятах поліція. Щоб уникнути арешту, він восени 1902 р. їде на Кубань, де в музеї Катеринодара вивчає історію козацтва. Незадовго до російської революції 1905 р. Петлюра нелегально переїздить до Львова, де редагує видання Революційної Української Партії, часто буває в Івана Франка, співробітничає у редагованому ним «Літературно-Науковому Віснику», Записках Наукового товариства імені Тараса Шевченка, інших виданнях. Один з його галицьких приятелів згодом писав: „Пригадую собі, як нині, Симона часів 1905 р., цю незвичайно милу, товариську і шляхетну людину, людину бадьору і життєрадісну, дуже працьовиту, повну енергії і запалу до справи, якій служила, людину дуже ніжної й чулої душі, що самою своєю появою в товаристві робила на нього дуже миле враження. Симона всі любили."

Та на 2-му з'їзді РУП нажив Петлюра собі ворога. Сталося так, що під час обрання редактора головного органу партії „Вільна Україна" запропонував свою кандидатуру Володимир Винниченко. Але Петлюра звернув увагу на те, що у відомого письменника непостійні погляди, і його кандидатуру було знято. Ніколи потім Винниченко не підтримав жодної пропозиції Петлюри, навіть якщо вона була вкрай слушною.

Дослідники ділять життя Симона Петлюри на два періоди: до революції 1917 року і після неї.

В дореволюційні роки він зарекомендував себе як видатний редактор, публіцист, мислитель. Особливо плідною була його діяльність на посту редактора російськомовного петербурзького журналу «Украинская жизнь», що знайомив читачів з проблемами українства. Член Російської Академії Наук Ф. Корш, з яким приятелював Петлюра, був дуже високої думки про нього: «Петлюра – безмірно вищий за те, що про нього думають. Він з породи вождів, людина з того тіста, що колись у старовину закладали династії, а в наш демократичний час стають національними героями.»

Пророцтво академіка повністю справдилося в час боротьби за Українську Народну Республіку. Її проголошення вітав увесь наш народ. Для перемоги потрібна була тільки політична мудрість керівників держави, а їм її і не вистачало. Замість того, щоб негайно вирішувати гострі політичні, економічні, соціальні проблеми, що стояли перед Україною, М. Грушевський та його однодумці довгий час перебували в полоні ілюзій про «единое отечество» - Росію, займали угодовську позицію в стосунках з тимчасовим Урядом, який вкрай ворожо ставився до ідеї української самостійності. Лише після того, як владу в Петербурзі захопили більшовики, і їхні криваві орди понесли в Україну смерть та руїну, був проголошений 4-й Універсал Центральної Ради. Та було надто пізно.

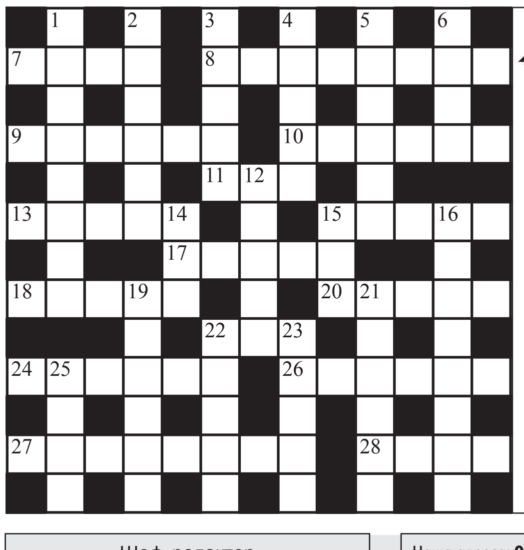
На фоні недолугої політики тодішніх українських лідерів державницька позиція Симона Петлюри різко виділяється своєю далекоглядністю і послідовністю, мужністю. Вже на 1-му Всеукраїнському Військовому з'їзді, що почався 22 травня 1917 р. в Києві, вояцтво обрало його до президії.

Скромний, непоказний, без будьяких рангів та відзнак Петлюра після кількох виступів став душею з'їзду. На його пропозицію було ухвалено резолюцію про організацію українського війська шляхом українізації військових частин. Для реалізації цієї великої мети було обрано Генеральний комітет, який очолив Петлюра. І він увесь віддався справі, від якої залежала доля української революції. Чимало зробив він і як член Уряду – секретар військових справ. На жаль, під тиском Винниченка та інших пацифістів йому довелося піти з цього поста. Але саме ті військові частини, які українізував і створив Симон Петлюра, виявилися найбоєздатнішими, найстійкішими і не раз завдавали нищівних поразок військам ворога.

Помилки Центральної Ради не змогли виправити ні Гетьманат, ні Директорія. Становище Української Народної Республіки ставало все безнадійнішим, а «втомлені» Грушевський, Винниченко та ряд інших лідерів відійшли від боротьби. І тільки легендарний Симон Петлюра як Головний Отаман українського війська продовжував нерівну боротьбу до кінця. Часто, покидаючи під натиском ворога якесь місто, він звертався до населення з відозвою, в якій обіцяв: «Я ще повернуся!»

Він ніколи не обдурював свого народу. Сьогодні Отаман повернувся до нас!

Василь Заєць

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 7. „Хіба ревуть воли, як .... повні". 8. „ ... сміється" (повість І. Франка). 9. Заклад швидкого обслуговування. 10. „П'яний та ... - рідні брати" (укр. нар. приповідка). 11. Столиця молдавського князівства. 13. Укр. молодіжна організація. 15. Назва Бога у поемі „Мойсей" І. Франка. 17. „ ... і Прісцилла" (твір Л. Українки). 18. „Наробили колись ... великої слави" (Т. Шевченко) 20. Тюркське плем'я. 22. Помічник священика. 24. „Мовчить, а сто дурнів навчить" (укр. нар. заг.). 26. „Середешна ... " (твір Квітки-Основ'яненка). 27. Гірське пасовисько. 28. Чоловіче ім'я.

Вертикально: 1. Син Володимира Великого, що вів боротьбу з хозарами. 2. Герой роману О. Дюма. 3. Наприклад, вогнепальна. 4. Місто, під яким відбувся бій укр. дивізії (1944). 5. Місто, де засновано першу в Україні академію. 6. „ ... знущаються над нами, А правда наша п'яна спить" (Т. Шевченко). 12. „Свята ... " (церква, збудована за князя Ярослава Мудрого). 14. „ ... літа" (збірка Т. Шевченка). 15. Японська грошова одиниця. 16. Роман Ю. Яновського. 19. Слов'янський бог сонця. 21. Ім'я поета Симоненка. 22. Другий цар Ізраїлю. 23. Дівоче прізвище Л. Українки. 25. Хімічний елемент.

Відповіді до хрестівки з № 16

Горизонтально: 7. Рококо. 8. Тренос. 9. Чорт. 10. Далечінь. 11. Дарвін. 12. Собака. 14. Багато. 17. Калина. 19. Чорновіл. 2.1. Рейд. 22. Беркут. 23. Максим. **Вертикально:** 1. Сорока. 2. Полтавка. 3. Богдан. 4. Стилос. 5. Керч. 6. Горняк. 13. Білорука. 15. Апогей. 16. Освіта. 17. Колима. 18. Наймит. 20. Ніка.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор **Микола Гук**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда" Замовлення № 1304 Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81